



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 45/01-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť P. S., bytom Česká republika, P., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia jeho základných práv priznaných podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení dodatkových protokolov a neodôvodneného zásahu do jeho vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši z 10. septembra 1998 vo veci sp. zn. 7 C 46/93 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo 17. marca 2000 vo veci sp. zn. 5 Co 2683/99 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť P. S. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. marca 2001 doručené podanie P. S. (ďalej len „navrhovateľ“), bytom Česká republika, P., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., Advokátska kancelária, K., označené ako „Podnet na ústavnú sťažnosť podaný podľa ustanovenia čl. 127 Ústavy SR, per analogiam, v spojení

s ustanovením § 49 zák. č. 38/1993 Zb., per analogiam, v lehote stanovenej v § 53 ods. 3 zák. č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov“.

Z obsahu podania vyplynulo, že Okresný súd v Liptovskom Mikuláši 27. augusta 1992 vo veci navrhovateľa (sp. zn. 11 C 230/91) proti odporcovi St. Nicolaus, a. s., Liptovský Mikuláš rozhodol, že odporca je povinný navrhovateľovi vydať hospodárske budovy s dvorom nachádzajúce sa v Liptovskom Mikuláši na ulici Obrancov mieru, zapísané v Pozemkovej knihe vo vložke č. 2126, pod parc. č. 155/2, o výmere 726 m², katastrálneho územia Liptovský Mikuláš, a že ďalej je povinný spísať dohodu o vydaní vecí a vzájomnom vypoíadaní nárokov v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti označeného rozsudku.

V ďalšej časti podania navrhovateľ uvádza, že Okresný súd v Liptovskom Mikuláši o návrhu odporcu St. Nicolaus, a. s., Liptovský Mikuláš na obnovu konania rozhodol tak, že tento návrh uznesením z 22. apríla 1993 (sp. zn. 10 C 48/93) zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici na návrh odporcu uznesením č. 16 Co 2419/93 z 31. augusta 1993 zrušil uznesenie Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši č. 10 C 48/93.

V novom konaní Okresný súd v Liptovskom Mikuláši uznesením z 25. novembra 1994 sp. zn. 10 C 48/93 povolil obnovu konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 11 C 230/91. Navrhovateľ podal odvolanie proti tomuto rozhodnutiu. Krajský súd v Banskej Bystrici označené uznesenie Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši potvrdil 29. septembra 1995 uznesením č. 16 Co 3745/95.

Okresný súd v Liptovskom Mikuláši rozhodol rozsudkom z 10. septembra 1998 vo veci sp. zn. 7 C 46/93 o zamietnutí návrhu navrhovateľa, že odporca je povinný navrhovateľovi vydať hospodárske budovy s dvorom nachádzajúce sa v Liptovskom Mikuláši na ulici Obrancov mieru, zapísané v Pozemkovej knihe vo vložke č. 2126, pod parc. č. 155/2, o výmere 726 m², katastrálneho územia Liptovský Mikuláš, a že ďalej je

povinný spísať dohodu o vydaní vecí a vzájomnom vyporiadaní nárokov v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Navrhovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti (str. 4 – 5 návrhu) ďalej uvádza námietky proti odôvodneniu označeného rozsudku Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši (identifikovanie vecí v kúpnej zmluve, intabulácia kúpnej zmluvy, znárodnenie hospodárskej budovy). Takisto dokladá, že Krajský súd v Žiline ako súd odvolací 17. marca 2000 rozsudkom vo veci sp. zn. 5 Co 5683/99 potvrdil rozsudok Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši v spojitosti s opravným uznesením v časti, v ktorej Okresný súd v Liptovskom Mikuláši zamietol jeho návrh o povinnosť odporcu St. Nicolaus, a. s., Liptovský Mikuláš uzatvoriť zmluvu o vydaní nehnuteľností podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov, ako aj v časti o nepriznaní trov konania odporcovi voči navrhovateľovi.

Navrhovateľ tvrdí, že pred podaním podnetu na ústavnú sťažnosť vyčerpal všetky procesné prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje na ochranu jeho vlastníckeho práva, a navrhuje, aby „príslušný senát Ústavného súdu SR na neverejnom zasadnutí podaný podnet na ústavnú sťažnosť prijal a po prijatí podnetu na ústavnú sťažnosť vyhovel podnetu na ústavnú sťažnosť vyslovením nálezu, že základné právo sťažovateľa zakotvené v § 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení čl. 1 Protokolu 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rady Európy a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. marca 2000 sp. zn. 5 Co 2683/99 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši zo dňa 10. 9. 1998 sp. zn. 7 C 46/93 a napadnuté rozhodnutia zrušuje.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený rozhodovať o ústavných sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie základných práv alebo slobôd právoplatnými rozhodnutiami ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej

správy alebo orgánov územnej samosprávy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Zákonné náležitosti ústavnej sťažnosti upravuje § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamietal neústavnosť rozhodnutia takého orgánu, ktorý je vymenovaný v čl. 127 ústavy. Ako orgány, proti rozhodnutiam ktorých smerovala jeho ústavná sťažnosť, označil všeobecné súdy (Okresný súd v Liptovskom Mikuláši a Krajský súd v Žiline) a v spojitosti s tým žiadal zrušiť rozsudky, ktoré vydali.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu všeobecné súdy nemožno považovať ani za jeden z orgánov uvedených v čl. 127 ústavy a v § 49 zákona o ústavnom súde, rozhodnutiami (rozsudkami) ktorých je ústavný súd oprávnený sa zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti (I. ÚS 54/94, I. ÚS 1/95, I. ÚS 41/98, II. ÚS 20/00). Tým, že sťažovateľ neoznačil taký orgán, o právoplatnom rozhodnutí ktorého je ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti oprávnený konať, nesplnil jednu zo zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti a tento nedostatok nemožno odstrániť ani následnou výzvou ústavného súdu na jej doplnenie (I. ÚS 4/99).

Na základe uvedeného a v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol o odmietnutí ústavnej sťažnosti navrhovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.